

liften a repedés

rakparttá merevült árnyak,

egy mozdulatlan háztömb, falán

most minden egyszínű, de több

árnyalatban, a lombok felhővé

szakadtak, a panelen különös kép van,

lent kis mólót formál a padunk,

és egyetlen folttá lágyul minden

árnyék, mikor egymás felé csúszunk,

kis gömb vonul le-fel vállaimon:

közös sötétségünk szélén a kézfeje,

lágý, mintha ő is lebegne a nem

értett jelenléttől vissza a kérdésbe,

mert minden létezőnek ilyen az alakja,

ha a másikban önmagát kutatta

illat bontásban

nem ismeri a minthát,

a bármikort, nem érdekli,

legutóbb mitől kerültünk

távol, mert ami megmarad,

úgyis meglátszik, az idő is

csak hulladék, de azért égeti

a szánkat, közöttünk szűkül,

máson át terjed a bánat

vissza a gátról

köldök körüli szőrszálain

fodrozódó ruhalebenyek,

nem jutnak bőrhöz, felhajtom

pólóját, és amint hozzáérek,

magára húzza két kezemet,

lűktető hasadékok mozognak

megfeszített íveken, odasimítom

ujjaim, könnyű

kígyók sziklafalak közé kúszva,

de rémülten siklanak el onnan,

ahol a vágyak magukkal

ránthatnák az ésszerűséget,

ahol a várakozók türelme

tehetetlenné válna